

SUE McDONAGH

Ontmoeting
in het kunstcafé

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036439954

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met

Uitgeverij Choc Lit NL & Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Sue McDonagh

Oorspronkelijke titel: *Meet me at the art cafe*

Vertaling: Femke de Moor

Tekstredactie: Marjolijn Huiberts & Tamara Haagmans

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

1

Het stel van middelbare leeftijd was al even aan het twijfelen wat ze nou zouden bestellen. Citroencake of geroosterde krentenbollen? Jo gaf ze groot gelijk. Alles zag er lekker uit en smaakte goed bij het Kunstcafé.

Ze schonk hun haar ‘doe rustig aan, ik heb de hele dag de tijd’-lach terwijl Jo’s ogen richting de panoramische ramen gingen, die het café het geweldige uitzicht over het strand gaven. Zelfs als de blauwgroene zee, zoals nu, verkreukelde in kleurloze golven waardoor de grens tussen de zee en de lucht vervaagde en de regen zich aankondigde op het schiereiland Gower, was de kustlijn altijd prachtig. Jo kon zich niet herinneren dat er ooit een tijd was geweest waarin ze niets over Zuid-Wales wist.

De winter was net voorbij, het werd lente en het was constant druk geweest. Sinds haar baas, Lucy, op het punt stond op tv door te breken, kwam men vaak langs in de hoop haar te zien, maar ook voor het eten en drinken waar ze allemaal zo trots op waren.

‘Hallo? Als u er klaar voor bent?’ De man trommelde op de toonbank en ze maakte een sprongetje. ‘Cappuccino en een pot thee.’ Hij

keek snel over zijn schouder naar zijn vrouw die een tafeltje zocht en hij mompelde: ‘En een stuk chocolade-fudgecake.’

‘Goede keuze. Die is heerlijk.’ Jo glimlachte. ‘Wilt u daar een extra bordje en vork bij, meneer?’

‘Ik ga niet delen,’ zei de man zonder een sprankje humor, terwijl zijn ogen de cake volgde die zij op een bordje legde. ‘Ze zei dat ze niks wilde.’

Dat was niet de boodschap die Jo had doorgekregen uit het gesprek dat ze gehoord had, maar ze drukte haar lippen op elkaar en maakte de bestelling klaar. Haar telefoon, die in de zak van haar schort zat, begon te trillen net toen ze het stoompijpje aanzette, waardoor er kokendheet water op haar hand druppelde.

‘Au!’ Terwijl ze zich omdraaide om de koude kraan open te draaien, zag ze ‘St. Michael-school’ op het scherm staan en veegde onhandig over het scherm om op te nemen. De school van haar zoontje. Ze belden nooit.

‘Hallo, dit is mevrouw Morris,’ fluisterde ze. ‘Is er iets aan de hand?’

‘Onze bestelling...’ herinnerde haar klant haar er scherp aan.

‘Het spijt me, ik moet jullie terugbellen. Ik

ben aan het werk,' zei Jo gehaast terwijl ze op-
hing. Ze kon de secretaresse nauwelijks horen
boven het geluid van de kraan en het stoom-
pijpje uit dat nog steeds stoom uitblies. En dat
ondanks de dwingende stem van de vrouw.

Ondanks de stekende pijn pakte ze het dien-
blad met een verontschuldigende blik op en
gaf deze aan de klant die haar blik niet beant-
woordde en belde terug zodra hij zat.

'Alles in orde, Jo?' Haar andere baas, Richard,
keek op van de andere kant van de toonbank
waar hij de vitrine met cake aan het vullen was.
Het Kunstcafé was een mix van zijn culinaire
talenten en van Lucy's artistieke, en het was
een uitnodigende plek waar je kon eten, maar
ook cadeaus en beeldende kunst kon kopen.
Ze waren allebei gelukkig met hun eigen part-
ners, ze waren een geweldig team en Jo vond
het heerlijk om voor ze te werken.

Ze slikte, ze wist dat het geen makkelijk ver-
zoek was, maar er was niemand anders die naar
de school kon gaan. Ze was alleen.

'Richard... Het spijt me heel erg,' begon ze
en ging haastig verder. 'Je weet dat ik het nor-
maal niet zou vragen, maar er is wat... gedoe
bij Liam op school. Ik moet gaan.'

'Je kunt niet alles zomaar laten vallen en er-

vandoor gaan.’ Richard gebaarde naar het halfvolle café. ‘Heb je niet gezegd dat je aan het werk was?’

‘Ja, dat heb ik wel gezegd. Het spijt me, echt,’ herhaalde Jo, terwijl ze op haar brandblaar blies. ‘Ze hebben me nog nooit eerder gevraagd te komen. En de secretaresse wilde het ook niet door de telefoon vertellen.’

‘Als je klaar bent met kletsen... Ik heb om een Earl Grey gevraagd.’ Het was de man die ze net had geholpen, die met zijn theepot in zijn hand stond. ‘Heb je wel eens gehoord van TripAdvisor?’

Richard keek haar aan met een wanhopige blik, en Jo, die heel goed wist dat de klant koning was, ondanks dat hij onbeschoft was, draaide zich om en maakte een nieuwe pot thee.

Gelukkig waren hun beoordelingen op TripAdvisor geweldig, maar Richard en Lucy waarschuwden het personeel constant voor hoe gevoelig klanten voor slechte reviews waren, zoals ‘het uitzicht was niet zo goed als beloofd. Het regende.’ Nog een reden waarom Jo social media niet vertrouwde.

‘Alsjeblieft?’ mompelde ze naar Richard. Hij keek haar even strak aan voordat hij met zijn

hoofd richting de deur knikte.

‘Schiet op dan. Lucy komt vanmiddag en ik zal zelf de mensen helpen die na school langskomen,’ zei hij tegen haar. ‘We redden het wel. Maar ik benijd je niet, dat je zo meteen over die heuvels moet gaan fietsen. Het ziet eruit alsof het zo gaat regenen.’

‘Wanneer niet?’ grijnsde Jo. ‘Dank je, Richard. Ik haal het een andere keer in.’ *Op de een of andere manier.*

‘Ik wil ook een nieuwe cappuccino. Eentje die niet op het schoteltje is beland,’ zei de klant met luide stem. ‘En ik ga ervan uit dat ik er niet voor hoeft te betalen.’

Jo hield haar kaken op elkaar en bereidde de drankjes met extra zorg. Wat zou ze niet doen om gewoon even de woorden te zeggen die er zo graag uit wilden komen. Tegenwoordig was ze het gewend om haar mond te houden.

‘Dank u, meneer. Ik hoop dat deze wel naar uw tevredenheid zijn,’ zei ze in plaats daarvan tegen hem. Zijn verbaasde uitdrukking maakte haar vanbinnen aan het lachen. ‘Ik hoop dat u een geweldige dag heeft.’

Ze snelde naar het toilet, waar ze haar café-uniform in haar rugzak propte en haar elastische wielrenbroek aantrok.

Op haar fietsschoenen met metalen zolen gleed ze lomp, alsof ze een hordenloop tussen de tassen en jassen deed, langs de verbaasde klanten naar het magazijn waar haar fiets stond.

Ze stopte lang genoeg om een snelle dankjewel-kus op Richards wang te drukken; hij keek er verbaasd bij, maar hij was zo lief en ze wilde helemaal niet dat hij kwaad was. Ze duwde haar armen in het dunne, noodregenjack dat in een zakje onder haar zadel hing en fietste weg net op het moment dat langzame, dikke regendruppels op de bleke stoeptegels terecht kwamen.

Ze stond op de pedalen en racete door het mooie kustplaatsje in Wales. Ze vond de koude regen eerst heerlijk, maar al snel genoeg was de genadeloze regen door haar dunne kleding heen gesijpeld en moest ze snel fietsen om warm te blijven. Ze probeerde te bedenken wat de secretaresse zou zeggen als ze bij Liams school aankwam. Waarom had die vrouw het haar niet gewoon door de telefoon kunnen zeggen?

Nog een paar kilometer te gaan. De heuvel opzwoegen werd beloond met een snelle afdaling, waar ze gek op was. Ze lag plat op haar stuur om de weerstand van de wind te minima-

liseren. Ze keek op haar kilometerteller en zag dat ze achtentwintig... negenentwintig kilometer per uur reed. Dertig kilometer per uur... De weg raasde in een waas van regen voorbij maar Jo kende de weg goed genoeg om er met haar ogen dicht op te rijden. Dat dacht ze... tot ze een kudde schapen tegenkwam die de weg blokkeerde.

‘Argh!’ Ze kneep in de remmen, draaide naar de kleinste wollige opening en kwam met een bonkend hart tot stilstand, zonder zichzelf of de schapen te verwonden. Ze lachte van opluchting. Irritante beesten. In deze tijd van het jaar waren het de jonkies. De oudere schapen bleven op de grasrijke bermen en als deze groep het overleefde, zouden ze dat ook leren. Het was beter om ze te verplaatsen voordat er iemand anders aan kwam.

Ze klemde haar fiets tussen haar benen, schreeuwde en zwaaide met haar armen om ervoor te zorgen dat ze opzij gingen.

Ed veegde zijn vliegbril met zijn in een handschoen gehulde hand af. De glazen werden gelijk weer vies van de miezer. Hij hield van zijn rammelkast, maar het was eigenlijk een motor voor in de zomer, helemaal niet geschikt voor

weer zoals dit. Hij wist hoe snel het weer hier kon veranderen. Maar goed, de binnenweg hier was normaal gesproken rustig. Hij bedacht net dat hij geen ander voertuig had gezien sinds hij van de hoofdweg af was gekomen en ging een bocht naar links... en zag gelijk dat de weg vol stond met schichtige schapen.

Hij had geen tijd meer om na te denken. Hij drukte op zijn claxon, kneep in een reflex in zijn rem en de wielen van de vintage motor glipten langzaam weg. De schapen rolden met hun ogen naar hem terwijl ze hun staart in-trokken en uit elkaar gingen, waardoor alleen de vrouw met lange benen op haar fiets aan zijn kant van de weg overbleef. Hij kneep nog harder in zijn remmen terwijl hij ze al helemaal had ingedrukt. Ed kon alleen maar vol afschuw kijken terwijl de motor over de vettige weg gleed. Recht op haar af.

2

‘Gaat het met je? Hallo? Praat tegen me!’

Ze lag op haar rug, buiten adem, ogen gesloten tegen de hardnekkige regen. Jo hoorde de stem alsof deze van ver weg kwam. Het klonk